

ENTÄ KEITÄ OVAT TUOMARIT?

Vahingoniloinen hihitys porvarillisessa lehdistössä sen kahtiajakaantumisen johdosta yleensä, joka on tapahtunut menshevikkien ja bolshevikkien välillä VSDTP:ssa, ja Lontoon edustajakokouksessa käydyn kärkevän taistelun johdosta erikoisesti on tullut vakinaiseksi ilmiöksi. Kukaan ei ajattele erimielisyyksien tutkimista, kahden suunnan analysoimista, lukevan yleisön tutustuttamista kahtiajakaantumisen historiaan sekä menshevikkien ja bolshevikkien erimielisyyden koko luonteeseen. „Retshin” ja „Tovarishtshin” publisistit, herrat Vergezhskit ja J. K:t, Perejaslavskit ja muut penny-a-liner’it (rivipalkkakirjoittelijat) sieppaavat suorastaan lennosta kaikenlaisia huhuja, keräävät kyllästyneille salonkilörpöttelijöille „pikanteja” „skandaalien” yksityiskohtia ja yrittävät kaikin keinoin ajaa mieliin roskaa kertomalla joutavia anekdoottipahasia taistelustamme.

Tuohon typerään irvailuun syyllistyvät myöskin sosialistivallankumoukselliset. „Znamja Trudan”⁵⁹ 6. numeron pääkirjoituksessa vedetään esiin Tsherevaninin kertomus hysteriakohtauksesta Lontoon edustajakokouksessa, hihitetään „kymmenten tuhansien” kuluttamisen johdosta, natustellaan nautinnolla „hyvää kuvaa Venäjän sosialidemokratian nykyisestä sisäisestä tilasta”. Liberaaleille tuollaiset johdannot ovat siirtymistä Plehanovin tapaisten opportunistien ylistelemiseen, eserrille — heidän ankaraan höyhentämiseen (eserrät toistelevat *nyt* vallankumouksellisten sosialidemokraattien perusteluja työväen edustajakokousta vastaan! hoksasivat!). Mutta kummatkin ovat yhtä vahingoniloisia sosialidemokratian sisällä käyvän vaikean taistelun johdosta.

Sanomme muutaman sanan tuon sotaretken liberaalista sankareista ja pysähdymme yksityiskohtaisesti

„opportunistinvastaisen taistelun” eserräläisiin sankareihin.

Liberaalit hihittävät sosialidemokratian sisällä käyvän taistelun johdosta voidakseen verhota sen, että he jatkuvasti *pettävät* yleisöä kadettipuolueen suhteen. Petos on heillä jatkuvaa, kadettien oma sisäinen taistelu ja heidän neuvottelunsa viranomaisien kanssa salataan systemaattisesti. Kaikki tietävät, että vasemmistokadetit nuhtelevat oikeistolaisia, kaikki tietävät, että herrat Miljukovit, Struвет ja kumpp. ovat käyneet herrojen Stolypinin eteisissä. Mutta tarkat tosiasiat on salattu. Erimielisyydet on hämärtetty, herrojen Struvein ja vasemmistokadettien kiistoista ei ole tiedotettu sanaakaan. Kadettien edustajakokousten pöytäkirjoja ei ole. Puolueensa jäsenten määrää kokonaisuudessaan kuin myöskään järjestöittäin liberaalit eivät tiedota. Erilaisten komiteoiden suunta ei ole tiedossa. Yhtämittäisiä pimentoja, „Retshin” yhtämittäistä virallista valhetta, demokratian yhtämittäistä pettämistä ministerien keskustelukumppanien taholta, sellainen on kadettipuolue. Asianajajat ja professorit, jotka käyttävät parlamentarismia virkakiipeilyyn, tuomitsevat farisealaisesti maanalaisuuden ja ylistävät puolueiden avointa toimintaa, mutta todellisuudessa tekevät pilkkaa demokraattisesta julkisuusperiaatteesta ja salaavat yleisöltä puolueensa erilaiset poliittiset tendenssit. Tarvitaan Miljukovin edessä polvistuneen Plehanovin koko lyhytnäköisyys, jotta voitaisiin olla näkemättä tuota karkeaa, likaista, kulttuurisuudella silattua petosta, jota kadetit demokratian suhteen harjoittavat.

Entä eserrät? Täyttävätkö he rehellisten *demokraattien* (sosialisteista emme puhu, kun kysymys on eserristä) velvollisuuden — antaa kansalle *selvä ja totuudenmukainen* selitys erilaisten poliittisten suuntien taistelusta niiden keskuudessa, jotka haluavat viedä kansan mukanaan?

Tarkastelkaamme tosiasioita.

Eserräpuolueen joulukuun edustajakokous v. 1905. Se oli ensimmäinen ja ainoa edustajakokous, joka julkaisi pöytäkirjansa. Hra Tutshkin, Pää-äänenkannattajan edustaja, huudahtaa: „Aikoinaan sosialidemokraatit olivat nähtävästi aivan vilpittömästi vakuuttuneita siitä, että poliittisten vapauksien ajan koittaminen tuo poliittisen kuoleman puolueellemme... Vapauksien aikakausi on todistanut toista” (lisäyksiä pöytäkirjoihin, s. 28). Tokkohan, hra Tutshkin?

Sitäköhän vapauksien kausi todisti? Sitäköhän todisti eserräpuolueen todellinen politiikka v. 1905? v. 1906? v. 1907?

Tarkastelkaamme tosiasioita!

Eserrien edustajakokouksen pöytäkirjoissa (joulukuu 1905, julkaistu vuonna 1906!) sanotaan, että eräs kirjailijaryhmä, jolla oli tuossa edustajakokouksessa neuvotteleva äänioikeus, lokakuun 17 päivän jälkeen „vaati eserrien Keskuskomitealta julkisen puolueen muodostamista” (pöytäkirjojen sivu 49; seuraavat sitaatit on myös samoista pöytäkirjoista). Eserrien Keskuskomiteaa „kehotettiin muodostamaan, ei eserräpuolueen julkista järjestöä, vaan sille rinnakkainen erikoinen kansansosialistinen puolue” (51). Keskuskomitea kieltäytyi ja esitti asian edustajakokoukselle. Edustajakokous *hylkäsi* kansansosialistien ehdotuksen äänten enemmistöllä yhtä vastaan seitsemän pidättyessä (66). „Onko mahdollista olla rinnan kahdessa puolueessa?” huudahti rintoihinsa lyöden hra Tutshkin (s. 61). Hra Shevitsh vuorostaan vihjasi kansansosialistien ja liberaalien läheisyyteen, jolloin kansansosialisti hra Rozhdestvenski *oli menettää malttinsa* (s. 59) ja vakuutti, että „kenelläkään ei ole oikeutta” nimittää heitä „*puoliliberaaleiksi*” (59)*.

Sellaisia ovat tosiasiat. Vuonna 1905 eserrät *tekivät eron* „puoliliberaaleista” kansansosialisteista. Tekivätkö?

Joukkoihin julkisen vaikuttamisen tärkeimpänä keinona oli puolueella vuonna 1905 lehdistö. Lokakuun „vapauksien päivinä” eserrät julkaisivat sanomalehteä *liitossa kansansosialistien kanssa*, tosin joulukuun edustajakokoukseen saakka. *Muodollisesti* eserrät ovat siinä oikeassa. Mutta suurimpien vapauksien kautena, julkisimman joukkoihin vaikuttamisen kautena he itse asiassa *salasivat* yleisöltä kahden erilaisen tendenssin olemassaolon puolueen sisällä. Erimielisyydet eivät olleet sen pienempiä kuin sosialidemokratian sisällä, mutta sosialidemokraatit pitivät huolta niiden selville saamisesta, eserrät taas niiden diplomaattisesta salaamisesta. Sellaisia ovat vuoden 1905 tosiasiat.

Ottakaamme vuosi 1906. Ensimmäisen Duuman „pienien vapauksien” kausi. Ilmaantuu jälleen sosialistisia lehtiä. *Eserrillä on taaskin liitto kansansosialistien kanssa, lehti*

* Hra Shevitsh vähän perääntyi tuon malttinsa menettäneen kansansosialistin loukkaantumisen vuoksi ja „teki oikaisun”, — s. 63 — sanoen „henkilökohtaisena (!) selityksenä”: „en aikunut lukea puhujaa liberaaliseen puolueeseen kuuluvaksi”.

on heillä yhteinen. Eronteko „puoliliberaaleista” edustajakokouksessa ei suotta ollut diplomaattinen: jos haluatte, niin eronteko; jos haluatte, ei minkäänlaista erontekoa! Ehdotus hylättiin, pilkattiin ajatusta „olla rinnan kahdessa puolueessa” ja... ja istuttiin edelleenkin rinnan kahdessa puolueessa huudahdellen hurskaasti: kiitämme sinua, luoja, ettemme ole noiden toistensa kanssa tappelevien sosdemien kaltaisia! Sellaisia ovat tosiasiat. Painovapauden kummallekin kaudelle Venäjällä oli merkittävää se, että eserrät olivat liitossa kansansosialistien kanssa ja petoksella („diplomatialla”) salasivat demokratialta kaksi syvällisesti erilaista ja heidän puolueensa sisällä ilmennyttä tendenssiä.

Ottakaamme vuosi 1907. Ensimmäisen Duuman jälkeen kansansosialistit perustivat muodollisesti oman puolueensa. Se oli välttämätöntä, sillä I Duumassa, puolueiden esiintyessä ensi kerran *koko* Venäjän talonpoikain edustajain edessä kansansosialistit ja eserrät esiintyivät *erilaisilla* agraarilakiehdotuksilla (104:n ja 33:n). Kansansosialistit *voittivat* eserrät trudovikki-edustajain edessä saaden lakiehdotukseensa, agrariohjelman yllä kolme kertaa enemmän allekirjoituksia. Ja tämä ohjelma, eserrä Vihljajevin tunnustuksen mukaan („Nasha mysl”, kokoelma № 1. Pietari, 1907, kirjoitus: „Kansansosialistinen puolue ja agraarikysymys”), „*samalla tavalla*” kuin vuoden 1906 marraskuun 9 päivän laki „päätyy yhteisöllisen maankäyttöjärjestelmän peruseräilyksen hylkäämiseen”. Tämä ohjelma laillistaa „*itsekkään individualismin ilmenemisen*” (hra Vihljajevin kirjoituksen s. 89), „*likaa laajan aatteellisen virran individualistisella loalla*” (saman kirjoituksen s. 91), lähtee „*edistämään individualistisia ja egoistisia virtauksia kansanjoukoissa*” (sama, s. 93).

Nähtävästi on selvä? Talonpoikaisedustajat ilmaisivat *valtaosaltaan* porvarillista individualismia. Eserrien ensimmäinen esiintyminen koko Venäjän talonpoikaiston edustajien edessä vahvasti loistavasti sosialidemokraattien teorian tehden eserristä tosiasiallisesti pikkuporvarillisen demokration äärimmäisen vasemmistosiiven.

Mutta ehkäpä eserrät edes sen jälkeen, kun kansansosialistit olivat loitonneet heistä ja vieneet Työryhmässä läpi oman ohjelmansa, erottautuivat kansansosialisteista täysin määritellysti? Ei. II Duuman vaalit Pietarissa todistivat päinvastaista. Liitot kadettien kanssa olivat

silloin sosialistisen opportunistin huomattavimpana ilmenemismuotona. Mustasotniaisvaara oli luulottelua, joka *verhosi* liberaalien alaiseksi alistamisen politiikkaa. Kadettilainen lehdistö toi sen varsin selvästi esiin tähdentämällä menshevikkien ja kansansosialistien „kohtuullisuutta”. Miten käyttäytyivät eserrät? Meidän „vallankumouksellisemme” kulkivat liitossa kansansosialistien ja trudovikkien kanssa; tuon liiton ehdot salattiin yleisöltä. *Vallankumouksellisemme laahustivat kadettien perässä* aivan kuin menshevikit. Eserrien edustajat ehdottivat kadeteille liittoa (neuvottelukokous tammikuun 18 p:nä 1907. Vrt. N. Leninin kirjasta „Kun kuulet tyhmyrin tuomion”, Pietari, tammikuun 15 p:nä 1907*, jossa todetaan, että sopimuksia koskevassa kysymyksessä eserrät käyttäytyivät *poliittisesti epärehellisesti* käymällä samanaikaisesti neuvotteluja sekä sosialidemokraattien kanssa, jotka olivat tammikuun 7 p:nä 1907 julistaneet kadeteille sodan, että *kadettien kanssa*). Vasemmistoblokkiin eserrät joutuivat *vasten* tahtoaan, kadettien kieltäytymisen vuoksi.

Siis tehtyään täydellisen eron kansansosialisteista eserrät toteuttavat *todellisuudessa* kansansosialistien ja menshevikkien, s. o. opportunistien, politiikkaa. Heidän „etevämyytensä” on siinä, että he salaavat maailmalta tämän politiikan motiivit ja puolueen sisällä olevat virtauksensa.

Eserräpuolueen ylimääräinen edustajakokous helmikuussa 1907 ei ollut ainoastaan nostamatta tätä kysymystä liitoista kadettien kanssa, ei ollut ainoastaan arvioimatta sellaisen politiikan merkitystä, vaan päinvastoin *vahvisti* sen! Palautamme mieleen puheen, jonka tässä edustajakokouksessa piti G. A. Gershuni ja jota „Retsh” aikoinaan kehui aivan samalla tavalla kuin se aina kehuu Plehanovia. Gershuni sanoi, että hän pysyy „entisessä mielipiteessään: kadetit eivät ole toistaiseksi vihollisiamme” (11 sivulla kirjasessa: „G. A. Gershunin puhe eserräpuolueen ylimääräisessä edustajakokouksessa”, 1907, ss. 1—15, varustettuna eserrien puoluetunnuksella: „taistelussa saavutat sinä oikeutesi”). Gershuni varoitti keskinäisestä taistelusta opposition sisällä: „eiköhän kansa lakkaa luottamasta kansanedustuksen kautta tapahtuvan hallinnan koko mahdollisuuteen” (sama).

* Ks. Teokset, 11. osa, ss. 441—459. *Toim.*

Ilmeistä on, että tämän kadettiystävän hengessä eserrien edustajakokous hyväksyi päätöslauselman, jossa muun muassa sanotaan:

„Edustajakokous on sitä mieltä, että jyrkkä puoluerhmittyminen Duuman sisällä jokaisen ryhmän esiintyessä eristyneenä ja duumaryhmien välisen kärkevän taistelun oloissa voisi kokonaan herpauttaa oppositioenemmistön toiminnan ja saattaa siten kansanedustuksen koko aatteen huonoon valoon työtätekevien luokkien silmissä” (eserräpuolueen „Partiinije Izvestija” № 6, maaliskuun 8 pnä 1907).

Tuo on jo mitä aidointa opportunismia, pahempaa kuin meidän menshevismimme. Gershuni pani eserrien edustajakokouksen toistamaan vähän puisevammin *plehanovilaisuutta*. Ja eserrien duumaryhmän koko toiminta kuvasti tuota kansallisen opposition yhtenäisyydestä huolehtivan kadettilaisen taktiikan henkeä. Sosialidemokraatti Plehanovin ja eserrä Gershunin välinen ero on *vain* siinä, että edellinen on sellaisen puolueen jäsen, joka ei peittele tuollaista dekadenttisuutta, vaan paljastaa sen ja taistelee sitä vastaan, jälkimmäinen taas on sellaisen puolueen jäsen, jossa kaikki taktilliset periaatteet ja teoreettiset katsomukset ovat sotkuisia ja peitettyjä yleisöltä kerholaisdiplomatian tiiviillä verholla. „Riitaa ei saa viedä tuvasta maailmalle”, sen herrat eserrät ovat omaksuneet. Mutta sitä *ei voidakaan* viedä, koska siellä ei ole muuta kuin riitaa! He eivät voineet sanoa koko totuutta suhteistaan kansansosialisteihin vuosina 1905, 1906 ja 1907. He eivät voi antaa ilmi sitä, kuinka *puolue...* puolue, eikä kerho... saattaa tänään 67 äänellä 1 vastaan hyväksyä äärimmäisen opportunistisen päätöslauselman, mutta huomenna olla läikähtymäisillään „vallankumouksellisiin” huudahduksiin.

Niin, herrat „tuomarit”, me emme kadehdi teidän muodollista oikeuttanne riemuita sosialidemokratian sisällä käyvän ankaran taistelun ja jakaantumisten johdosta. Tässä taistelussa on paljon paha, se on totta. Noissa jakaantumisissa on paljon tuhoisaa sosialismin asialle, se on kiistatonta. Mutta siitä huolimatta emme hetkeksikään haluaisi vaihtaa tätä raskasta totuutta teidän „keveään” valheeseen. Puolueemme vaikea sairaus on *joukkopuolueen* kasvun sairautta. Sillä ei voi olla joukkopuoluetta, luokan puoluetta ilman oleellisten suuntavivahteiden täydellistä selvyyttä, ilman eri tendenssien välistä avointa taistelua, ilman *joukkojen* tutustuttamista siihen, mitkä puolueen

toimihenkilöt ja mitkä puoluejärjestöt ajavat sitä tai tätä linjaa. Ilman sitä ei voida rakentaa puoluetta, joka olisi tämän sanan arvoinen, ja me *rakennamme* sitä. Me olemme päässeet siihen, että kummankin virtauksemme katsantokannat ovat kaikkien tiedossa totuudenmukaisina, selvinä ja tarkkoina. Henkilökohtainen pistely, ryhmäkuntalainen rettelöinti ja torailu, skandaalit ja jakaantumiset,— kaikki ne ovat pikkuseikkoja siihen verrattuna, mitä *kahden taktillikan* kokemuksesta oppivat todella proletaariset joukot, oppivat todella kaikki, jotka pystyvät tietoisesti suhtautumaan politiikkaan. Meidän tappelumme ja jakaantumisemme unohdetaan. Meidän hiotut ja karaistut taktilliset periaatteemme jäävät kulmakivinä Venäjän työväenliikkeen ja sosialismin historiaan. Kuluu vuosia, ehkä vuosikymmeniäkin, ja satojen erilaisten käytännöllisten kysymysten perusteella tullaan tarkastelemaan yhden taikka toisen suunnan vaikutusta. Ja Venäjän työväenluokka ja koko kansa *tietävät*, kenen kanssa ne ovat tekemisissä, kun on kysymys bolshevismista tai menshevismistä.

Tuntevatko ne kadetteja? Kadettipuolueen koko historia on yhtämittaista poliittista temppuillua ja pääasiasta vaikenemista samoine ainaisine huolineen: salata totuus hinnalla millä hyvänsä.

Tuntevatko ne eserriä? Menevätkö eserrät huomenna jälleen liittoon sosialikadettien kanssa? Eivätkö eserrät ole siinä jo nyt? Erottavatko eserrät itsensä trudovikkien „individualistisesta loasta” vai täyttävätkö he puolueensa yhä enemmän tuolla loalla? Ovatko he entiseen tapaan kansallisen opposition yhtenäisyyden teorian kannalla? Hyväksyivätkö he tuon teorian vasta eilen? Hylkäävätkö he sen muutamaksi viikoksi huomenna? Sitä ei kukaan tiedä, sitä eivät herrat eserrät itsekään tiedä, sillä heidän puolueensa koko historia on erimielisyyksien alituista, systemaattista ja herkeämätöntä hämäämistä, sotkemista ja peittelemistä sanoilla, fraaseilla ja fraaseilla.

Miksi se on niin? Siksikö, että eserrät ovat porvarillisia kiipeilijöitä, kuten kadetitkin. Ei, heidän vilpittömyyttään kerhona *ei voida* epäillä. Heidän onnettomuutenaan on mahdottomuus luoda joukkopuoluetta, mahdottomuus tulla *luokan* puolueeksi. Objektiivinen tilanne on sellainen, että heidän on oltava vain talonpoikaisen demokratian *siipenä*, epäitsenäisenä, ei-tasavertaisena lisäkkeenä, trudovikkeihin

„liittyvänä ryhmänä” eikä omintakeisena koostumana. Myrskyn ja rynnäköön kausi ei auttanut eserriä suoristautumaan täyteen mittaansa,— tuo kausi viskasi heidät kansansosialistien lujaan syleilyyn, niin lujaan, ettei edes jakaantumisenkaan voi heitä erottaa. Vastavallankumouksellisen sodan kausi ei karaissut heidän siteitään määrättyihin yhteiskuntakerroksiin — se aiheutti vain uusia (eserrien nyt innokkaasti salaamia) horjuntuja ja epäilyksiä talonpojan sosialistisuuden suhteen. Ja kun nyt luet „Znamja Truda” lehden ylenpalttisen mahtipontisia kirjoituksia eserräläisen terrorin sankareista,— niin tahtomattasikin sanot itsekseksi: teidän terrorisminne, hyvät herrat, ei ole vallankumouksellisuutenne seurausta. Teidän vallankumouksellisuutenne rajoittuu terrorismiin.

Ei, tuollaiset tuomarit ovat kaukana siitä, että voisivat tuomita sosialidemokratiaa!

„Proletari” № 19,
marraskuun 5 pnä 1907

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstiin mukaan